

Sasha Wagstaff

Heerlijk vals!

Proloog

Judd Harrington negeerde de naar hem lonkende blondine in het hemelbed en beende blootsvoets de slaapkamer uit. Met zijn broek van de Savil Row Company losjes om zijn gespierde buik daalde hij de trap af terwijl zijn staalblauwe ogen langs de mooie symmetrische kamers met de klassieke ramen gleden.

Brockett Hall was een luxueus pand in gregoriaanse stijl, met glanzende marmeren vloeren en muren in Wedgewood-pastelkleuren. Judd hield van de protserige gracht om het landgoed en van het verwarmde zwembad in de serre achter de zitkamer. Toen hij zijn blik naar het helderblauwe water liet glijden, dat onschuldig in het licht schitterde, kwam een pijnlijke herinnering naar boven die hij lang had verdrongen. Oudejaarsnacht... 1984...

Hij zette de gedachte van zich af en bracht zichzelf in herinnering dat hij iets te vieren had. Na vijfentwintig jaar had hij eindelijk het ouderlijk huis van de familie Harrington teruggekocht en bij het vooruitzicht er weer te wonen, ging zijn huid tintelen. Het werd verdomme tijd ook.

Judd keek chagrijnig uit het raam naar de glooiende Chiltern Hills, kalkplateaus en befaamde beukenbomen zonder ze echt te zien. Het dorp Meadowbank mocht dan dicht bij Londen liggen, het had forenzen een mooie landelijke idylle te bieden in een streek die *leafy Bucks* werd genoemd. Maar Judd was niet geïnteresseerd in de charme van zijn geboortedorp. In plaats daarvan richtte hij zijn blik op een pittoresk oud huis in de verte en voelde hoe woede en haatgevoelens zijn maag deden omkeren. Daar lag het dan, mijmerde hij, groter dan het leven zelf en twee keer zo mooi als in zijn herinnering.

Pembleton was het adembenemende elizabethaanse landgoed van de familie Maguire, met terracottakleurige bakstenen en romantische, torentjesachtige schoorstenen, omringd door hectaren dichtbegroeide bossen. Judd kon de poederachtige geur van de diepblauwe irissen die rond deze tijd van het jaar bloeiden bijna ruiken en even ging er een steek door zijn hart. Maar de pijn maakte snel plaats voor een heftig verlangen naar wraak. Wraak op de man die verantwoordelijk was voor het feit dat de Harringtons alles waren kwijtgeraakt: hun geld, hun huis... hun goede naam.

Om nog maar te zwijgen van de enige vrouw van wie hij ooit had gehouden, dacht hij verbitterd. Hij klemde zijn handen zo stevig om de vensterbank dat het bloed uit zijn vingers wegtrok en kneep zijn ogen samen tegen het felle zonlicht dat tussen de wolken door viel en Pembleton in een weelderige gloed zette. Het leek alsof het huis hem uitdaagde, hem stralend toonde wat hij had gemist, als een wrede herinnering aan wat hij had verloren. Ineens wist hij wat hem te doen stond.

‘En? Wat vind je van het huis?’ vroeg Laura Preston, makelaar bij Fulmark & Green. Gehuld in een ietwat smoezelig laken dat ze van een krakkemikkige bank had getrokken paradeerde ze naar hem toe. Ze liet haar handen verleidelijk over zijn staalharde buik glijden en drukte haar weelderige borsten tegen zijn rug.

Judd keek haar vol afkeer over zijn schouder aan. Het was best een lekkere wip geweest, maar hij had nu even geen zin in beleefdheden.

‘Donder op,’ snauwde hij tegen haar.

Laura bloosde en trok haar handen terug. ‘Je hoeft niet zo...’

‘Oké,’ onderbrak Judd haar, zich verbijtend. ‘Morgen maak ik je het geld voor het huis over en krijg je de gegevens van de binnenhuisarchitecten die ik in de arm heb genomen.’ Hij draaide zich van haar weg. ‘Ik verwacht dat alles over een half jaar klaar is. Begrepen?’

‘Komen je vrouw en kinderen tegen die tijd over uit de Verenigde Staten?’ Laura trok het laken tot onder haar kin op, in een poging iets van haar professionele waardigheid te hervinden. Ze wist dat hij getrouwd was omdat hij het terloops over zijn vrouw had gehad, maar hij droeg geen trouwring... dat deden mannen als hij zelden. Judd gaf

geen antwoord en staarde over de heuvels alsof hij haar vergeten was.

Laura draaide zich om en het speet haar oprecht dat ze überhaupt voor de arrogante charme van Judd Harrington was gevallen. Hoe had ze zich door hem in bed kunnen laten praten – of beter gezegd, zich kunnen laten nemen op het gammele dressoir in het zolderkamerkje. Ze viel niet eens op roodharige mannen!

Arrogante kwal, dacht Laura geërgerd. Ze trok haar beha van een stoffige lampenkap. Judd Harrington mocht dan ondanks de jaren die hij in Amerika had doorgebracht nog altijd het aantrekkelijke accent van een particuliere kostschool en een macho uitstraling hebben, ze was in haar leven nog nooit zo min behandeld. Goddank was de koop rond. Huizen als Brockett Hall kwamen niet vaak op de markt en haar commissie voor een huis als dit maakte haar gekrenkte trots meer dan goed. Laura schoot snel haar Jigsaw-mantelpakje aan en liet Judd alleen achter. Ze vroeg zich af wat er zo interessant was aan het uitzicht.

Judd was zo in gedachten verzonken dat hij haar niet eens hoorde vertrekken. Hij zag het ruige, knappe gezicht van Lochlin Maguire voor zich en balde zijn vuisten. Zijn wraakgodin zou zich afvragen wat er in hem gevaren was. Maar Judd wist het zeker: over een jaar zou het leven van de Maguires er heel anders uitzien, want van nu af aan zou hij er alles aan doen om Lochlin Maguire op zijn knieën te dwingen en hem alles af te nemen. Alles.

En alles betekende ook Tavvy, dacht Judd, verteerd door verlangen.

I

Een halfjaar later

Iris Maguire zette de kraag van haar houthakkersblouse op en liep knerpend over wat nog restte van een strenge januarivorst. Haar armen werden bijna uit hun kom getrokken door de troep aangelijnde honden die zich los probeerde te rukken.

‘Nutmeg, hier!’ schreeuwde ze. Ze trok een ondeugende beagle uit een konijnenhol. ‘Stoute hond,’ mopperde ze liefdevol, waarna ze met de honden het dorp in liep. Ze bracht veel tijd met dieren door en alle asielhonden van haar moeder waren haar even lief, hoe lelijk of ondeugend ze ook waren. Nutmeg, met zijn gehavende neus en uitbundige gedrag, was helaas allebei.

Bij de dorpswinkel aangekomen bond ze de jankende honden vast voor de etalage waarin nog altijd kerstlichtjes brandden, blies een paar keer in haar handen en ging naar binnen.

‘Heb je hen goed gezien?’ vroeg mevrouw Meaden, de eigenaresse van de winkel, nieuwsgierig.

Ian, winkelbediende annex bezorger, schudde spijtig zijn hoofd. ‘Niet echt. Maar aan hun auto’s en kleren te zien moeten ze steenrijk zijn.’

‘Wie?’ vroeg Iris. Ze liet haar blik verlangend over een schap chocoladerepen gaan maar wist de verleiding te weerstaan. Ze had met kerst te veel kerstbrood gegeten en moest over twee weken in een nauwsluitende jurk passen.

Ian leunde op de toonbank en nam Iris bewonderend op. ‘Het gezin dat in Brockett Hall is komen wonen. Je weet wel, het huis

dat vroeger van de Harringtons is geweest.'

Zelfs met haar wilde honingblonde haardos in een slordige paardenstaart, spijkerbroek en wijde, jongensachtige blouse tot aan haar kin, zag Iris er onweerstaanbaar aantrekkelijk uit. Ze had slanke, veulenachtige benen, en zelfs de kou kon niets afdoen aan de roze gloed op haar wangen of de volle lippen die er volgens Ian om smeekten te worden gekust. Hij zuchtte gelukzalig, dankbaar dat hij slechts een paar meter verwijderd was van het voorwerp van zijn onvervulde fantasieën.

'Bedoel je dat protserige huis aan de overkant van het dal?' vroeg Iris. Ze keek hem met haar lome, amberkleurige ogen belangstellend aan, zich er niet van bewust dat zijn knieën achter de toonbank gingen knikken.

'Ja, dat huis bedoel ik.' Ian kreunde inwendig. Het zat hem dwars dat Iris op kerstavond met Ollie Ramshaw had gezoend onder de marretak in de Forgers Arms. Ollie was een irritant knappe rugbyspeler, en als hij de roddels mocht geloven, een arrogante rokkenjager en eersteklas klootzak. Hij was het niet waard de grond te kussen waarop Iris liep. Durfde ik haar maar te zeggen wat ik voor haar voel, dacht Ian dromerig.

Iris fronste. 'Het huis van de Harringtons? Volgens mij staat dat al jaren leeg. Waar gaat dat grote mysterie van hen trouwens over?' Het intrigeerde haar; de naam Harrington was taboe in haar familie. Haar vader hoefde de naam maar te horen of hij raakte zwaar gedeprimeerd. Iris had geen idee waarom. Zodra de naam viel klapten haar ouders dicht en veranderden snel van onderwerp.

Mevrouw Meaden wendde haar blik af en ging niet op haar vraag in. 'Ja, ik weet het. Is het niet opwindend?' ratelde ze door. 'We sterven allemaal van nieuwsgierigheid wie onze nieuwe dorpsgenoten zijn en Brockett Hall is zó'n geweldig landhuis.' Ze stootte Ian aan, wilde dat hij zich niet altijd als een verliefde puber gedroeg wanneer Iris Maguire in de buurt was. Iris was niet alleen beeldschoon maar ook heel getalenteerd, en mevrouw Meaden vermoedde dat Iris niet voor eeuwig in een dorpje als Meadowbank zou blijven wonen, niet met de stem die zij had.

‘Hier is het geld voor de kranten.’ Iris haalde glimlachend een briefje van twintig pond uit haar portemonnee. ‘O, kijk, daar heb je de oude mevrouw Stafford. Die weet vast meer.’

Ze veerden alle drie op toen de dorpsroddelaarster met haar geruite boodschappenwagentje de winkel binnenkwam.

‘Als jullie het over de nieuwe bewoners van het huis van de Harringtons hebben, dan heb ik niets te melden,’ zei mevrouw Stafford. Haar kraalogen stonden ongewoon dof. ‘Ik heb die ordinaire make-laar ernaar gevraagd, maar ze wilde er niets over kwijt. Ze deed heel arrogant en snauwde iets over een vervelende Amerikaanse familie.’

‘Amerikanen?’ zei mevrouw Meaden op een toon alsof het een vies woord was. ‘Wat... eh... spannend.’

Iris nam afscheid en liep de winkel uit. Het was duidelijk dat niemand iets over hun nieuwe dorpsgenoten wist te vertellen en ze had geen tijd om te blijven. Ze verzamelde de ongeduldig keffende honden en staarde naar een opzichtige auto met verduisterde ramen die langs de kant van de weg geparkeerd stond. De gestroomlijnde rode sportauto viel uit de toon bij de met modder bespatte landrovers; het was het soort auto dat Iris in Monaco zou verwachten, niet in Meadowbank. Bij het zien van de steigerende hengst op de neus van de motorkap vroeg ze zich af welke stumper in een Ferrari naar de dorpswinkel reed voor een krant en een pak melk, en ze onderdrukte een grijns.

Toen herinnerde Iris zich dat ze over een paar weken op het feest van de Valentines moest optreden. Ze liep langs de auto en begon te zingen. Het ontging haar dat het raampje van de Ferrari zacht omlaag zoefde en een hoofd met rood haar in de opening verscheen. Ze had een onverwacht volle en warme stem voor een tenger meisje als zij en ze legde er alles in wat ze had, gooide haar hoofd in de nek, spreidde haar vrije arm en zong uit volle borst. Terwijl ze worstelde om de honden in bedwang te houden, dacht ze er vol hoop aan dat haar vader haar had beloofd binnenkort haar carrière nog eens onder de loep te nemen. Hij had haar verzekerd dat hij het dit keer echt meende en gezegd dat hij haar eindelijk een platencontract zou geven.

Iris prees zichzelf gelukkig. Ze woonde graag bij haar ouders en

vond zelfs haar baantje bij de plaatselijke dierenarts niet vervelend. Maar zingen was haar droom en ze kon aan niets anders meer denken. Ze was al twee keer teruggefloten door haar vader die haar nog te jong en onervaren vond voor de harde realiteit van de muziekwereld. Ze wilde hem bewijzen wat een zangcarrière voor haar betekende en daarom had ze alles uit de kast gehaald om elk vrij moment dat ze had te oefenen. Ze had zich verdiept in de muziekindustrie door tijdschriften als *NME* en *Q* stuk te lezen en haar broer Shay, die voor een muziekblad werkte, het hemd van het lijf te vragen. Ze was ervan overtuigd dat haar vader haar dit keer een kans zou geven. Iris slaakte een zucht, even werd ze door wanhoop overmand. Wat had het voor zin als je een vader met een platenlabel had terwijl hij zijn eigen dochter niet in de schijnwerpers wilde laten staan?

Ze zag dat de ondernemende Nutmeg verstrikt was geraakt in de riemen van de andere honden, ze bracht de warboel tot staan en liet zich op haar knieën zakken. ‘Wat denk jij ervan, ouwe jongen?’ vroeg Iris. Ze ontwarde Nutmegs riem uit die van Mickey, de herdershond. ‘Geeft papa me nu eindelijk een platencontract?’ Nutmeg blafte vrolijk, hoopte op een koekje en maakte zich allerminst druk om de zorgen van zijn vrouwe. Papa móét deze keer naar me luisteren, dacht Iris terwijl ze Mickey afwezig over zijn zijdezachte zwarte neus streek. Hij móét... wat moest ze anders? Zingen was haar leven – het was een noodzaak, net als ademen. Somber gestemd ging ze verder met het oefenen van haar lied en liep naar huis.

Judd stapte uit zijn Ferrari, zette de kraag van zijn Armani-jas op en keek Iris peinzend na. Wat een stem, dacht hij volkomen verbijsterd. Hij had in lange tijd niet zo’n prachtige stem gehoord en wilde per se weten wie dat meisje was. Mijn god, ze deed hem aan iemand denken – schrijnend bijna. De wilde bos blond haar, die ongewone, katachtige amberkleurige ogen...

Toen Judd de oude mevrouw Stafford uit de dorpswinkel zag komen met een malse steak en een eenpersoonsnierpasteitje in haar verschrompelde hand, greep hij haar bij de arm.

‘O, ik schrik me dood!’ riep ze uit. Ze keek met ontzag naar Judd op. Hij moest wel een meter negentig zijn, dacht ze, gebiologeerd

door zijn staalblauwe ogen en korte, koperrode haar. Hij was niet echt knap – daar was hij te gespierd voor – maar hij bezat een zekere charme. Verblind door de perfecte rij witte tanden in zijn wolfachtige glimlach, merkte ze niet dat ze met een koket gebaar haar haren gladstreek, als een groupie die Mick Jagger voor het eerst ontmoet.

‘Dat meisje dat net de winkel uitkwam... met die honden?’ Judd maakte een hoofdbeweging naar de deur terwijl hij de rood-zwartgeblokte blouse in de verte zag verdwijnen. ‘Wie was dat?’

‘Iris?’ zei mevrouw Stafford. Ze tuurde met samengeknepen ogen over de weilanden. ‘Dat was Iris Maguire.’

‘Maguire?’

‘De dochter van Lochlin Maguire.’ Ze knikte en vroeg zich af waarom zijn ogen ineens glansden als gepolijste saffieren. Toen ging haar een licht op. Ze keek hem opgewonden aan. ‘U bent toch niet... Bent u de nieuwe eigenaar van Brockett Hall?’

Judd knikte. De adrenaline gierde door zijn lijf. Hij bedankte de oude vrouw kortaf en sprong in zijn Ferrari. Zijn wraakgodin zou weten wat het betekende als je gezin uiteen werd gerukt, dacht Judd meedogenloos terwijl hij wegscheurde.

In haar dierbare herenhuis pakte Kitty Harrington schoorvoetend haar laatste spullen in. Ze keek de ruime zitkamer rond terwijl de moed haar in de schoenen zakte. Ze vond het vreselijk om te zien dat de kamer was ontdaan van zijn pastelkleurige inrichting en weelderige meubels. Wat had Judd in hemelsnaam bezielde om zijn hele gezin uit zijn vertrouwde omgeving te rukken en naar een uithoek op het Engelse platteland te verhuizen? Haar grijze ogen vulden zich met tranen en ze veegde ze snel af voordat iemand het zou zien.

‘Ik zal dit huis missen,’ zei Martha. Haar anders zo schuchtere stem echode door de lege kamer. Ze plakte een doos dicht met tape en schreef er in een bibberig handschrift met schuine letters iets op.

Kitty glimlachte gespannen, in een poging enthousiast over te komen. Ze wist precies wat haar schoondochter bedoelde. Het viel hun zwaar dit huis achter te laten. Ze wist dat het vulgair en belachelijk

overdreven was – Judd stond niet bekend om zijn discretie of goede smaak – maar ze kon er niets aan doen dat ze eraan gehecht was. Het was nu al zo lang haar thuis geweest.

‘Niet te geloven dat we van pa hier weg moeten,’ zei Sebastian en hij schopte geïrriteerd tegen een doos. Hij stak zijn onderlip naar voren waardoor hij eerder op een tegendraadse tiener leek dan op een jurist van vierentwintig. ‘Waarom zou iemand met een beetje verstand in godsnaam van Los Angeles naar dat verdomde Engeland willen verhuizen?’

‘Geen flauw idee, Seb,’ zei Kitty tegen haar oudste zoon. Ze liet haar schouders hangen. ‘Je weet dat Judd hier de beslissingen neemt. Ik heb niks te vertellen.’ Anders zou ze Judd wel hebben gesmeekt om zijn gezin niet in een opwelling uit zijn omgeving weg te halen. Maar misschien was het niet zomaar een opwelling, moest ze toegeven, ze wist immers hoeveel het huis waarin hij was opgegroeid voor hem betekende. Het was altijd al zijn bedoeling geweest terug te gaan en het huis te betrekken wanneer de tijd rijp was. Dat had hij haar vanaf het begin duidelijk gemaakt.

Elliot schoof de doos die Sebastian opzij had geschopt weer naast de andere dozen tegen de muur. ‘Papa heeft er een bedrijf en zijn ouderlijk huis gekocht,’ zei hij op effen toon. Hij streek zijn stroblonde haar uit zijn ogen. ‘En terwijl hij de wereld bestormt, moeten wij zoals gewoonlijk doen wat hij zegt zonder dat het iets uitmaakt wat wij wellicht moeten achterlaten.’

‘Wat laat je dan zoal achter, broertje?’ vroeg Sebastian smalend terwijl hij zijn kin wat omhoogstak. Hij treiterde zijn zestienjarige broer graag, omdat hij wist dat Elliot veel te zachtvaardig was om terug te schreeuwen. ‘Die kakschool en meisjesachtige vriendjes van je? Ach, arme Elliot. Sommigen van ons hier hebben een gezin,’ hij wees strijdlustig met zijn duim in Martha’s richting, ‘en werk. Je zou verdomme blij moeten zijn.’

Elliot zei niets. Hij wist maar al te goed dat zijn broer geen steek om zijn vrouw gaf. En wat zijn werk betrof: hij werkte dan wel als jurist voor hun vader, maar liep de kantjes ervanaf. Sebastian had zijn levenslange baan volledig te danken aan vriendsjespolitiek en maakte